

Μία από τις βασικές αιτίες της χρεοκοπίας της Ελλάδος ήταν οι εγκληματικές πολιτικές της παρασιτικής οικονομικής ολιγαρχίας και του πολιτικού προσωπικού, που κυβέρνησε αυτή τη Χώρα, έναντι της αγροτικής τάξης και της εν γένει ανάπτυξης του πρωτογενούς οικονομικού τομέα. Η αγροτική τάξη, που αποτέλεσε επί χρόνια το οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό στήριγμα και το «μαξιλάρι» του πολιτικού και οικονομικού κατεστημένου της Χώρας, υπήρξε, αντικειμενικά, πάντα το «αποπαίδι» της παρασιτικής οικονομικής ολιγαρχίας, με ελάχιστες δημόσιες και ιδιωτικές επενδύσεις και με στόχο την ισόρροπη ανάπτυξη μεταξύ του φυτικού, κτηνοτροφικού, αλιευτικού και δασικού τομέα.

Αποτέλεσμα αυτών των πολιτικών, ήταν η δημιουργία του φαινομένου του «αγροτικού παραδόξου», που εμφανίζεται, κυρίως, στις εξαρτημένες καπιταλιστικές Χώρες της περιφέρειας, και ιδιαίτερα στον Τρίτο Κόσμο. Δηλαδή, πώς μία Χώρα, με τον μεγαλύτερο αριθμό αγροτών σε Ευρωπαϊκό επίπεδο, όχι μόνο να μην μπορεί να καλύπτει τις διατροφικές της ανάγκες, αλλά να ξοδεύει για εισαγωγή αγροτικών προϊόντων (κυρίως κτηνοτροφικών παλαιότερα και τελευταία και φυτικών), περισσότερα χρήματα, απ' αυτά που χρειάζεται για την εισαγωγή της ενέργειας (πετρέλαιο, φυσικό αέριο κ.λπ. !!!).

Οι τελευταίες κινητοποιήσεις στον Θεσσαλικό κάμπο και σε άλλες περιοχές, πιστοποιούν με τον πλέον δραματικό τρόπο το αδιέξοδο και την τραγωδία, που βιώνει σήμερα ο εναπομείναν αγροτικός πληθυσμός της Χώρας, όπου, πέρα από τις μόνιμες στρεβλώσεις, η δραματική αύξηση του κόστους παραγωγής, με τον υπερδιπλασιασμό της τιμής του πετρελαίου και των εφοδίων και της σχεδιαζόμενης υπερφορολόγησης της αγροτικής γης από την σημερινή τρικομματική κυβέρνηση της μνημονιακής διαχείρισης, οδηγεί την κατάσταση στο απροχώρητο.

Έναν περίπου αιώνα από την εξέγερση των αγροτών στο Κιλελέρ, για την κατάργηση των τσιφλικιών στην Θεσσαλία, η αγροτική τάξη οδηγείται σήμερα σε συνθήκες σύγχρονης «νεοκολληγοποίησης». Γιατί, πέραν της έλλειψης στρατηγικού παραγωγικού προσανατολισμού, των αρνητικών συνεπειών της αναθεωρημένης ΚΑΠ σε βάρος των Χωρών του Νότου, των αποκάλυπτων κυβερνητικών πολιτικών «εξαργύρωσης» πολιτικών «γραμματίων» προς την παρασιτική μεταπρατική ολιγαρχία, οι έξωθεν ακολουθούμενες μνημονιακές πολιτικές δημιουργούν κλίμα «ασφυξίας» και βίαιης «φτωχοποίησης» του

αγροτικού κόσμου, που, πλέον, αδυνατεί να παράγει αγροτικά προϊόντα για την επόμενη χρονιά.

Πίσω απ' αυτές τις εξελίξεις υποκρύπτονται στρατηγικά συμφέροντα αξιοποίησης, για αλλότριους σκοπούς, της αγροτικής γης, είτε για μη παραγωγική χρήση, είτε για εκμετάλλευση από μεγάλες μονάδες, που θα λειτουργήσουν ως «οιονεί νεοτσιφλικάδες». Τυχόν ολοκλήρωση αυτών των επιδιώξεων θα αποτελέσει εθνικό πλήγμα για τη Χώρα, αφού ο πρωτογενής τομέας στην Ελλάδα αποτελεί προνομιακό συγκριτικό πλεονέκτημά της, εάν προσανατολισθεί στην ανάπτυξη προϊόντων ποιότητας, με στόχο την κάλυψη των διατροφικών αναγκών του Ελληνικού Λαού και την τυποποίηση για εξαγωγή τους. Η σημερινή κατάσταση επαναφέρει στο προσκήνιο και έναν βασικό πυλώνα, που, αφενός, εξηγεί την, μέχρι τώρα, πορεία και, αφετέρου, αποτελεί βασική προϋπόθεση για καλύτερο μέλλον της αγροτιάς. Είναι η δημιουργία ενός ισχυρού πολιτικού, ακομμάτιστου αγροτικού κινήματος, που να εκπροσωπεί τον αγροτικό κόσμο, να θέτει τις νέες στρατηγικές και, παράλληλα, να συμβάλλει στην πραγματοποίησή τους. Δηλαδή, την αντίθετη ακριβώς εικόνα της, μέχρι τώρα, εκπροσώπησής της.

Του Γεωργίου Παπασίμου
Δικηγόρου
Μέλους Δ.Σ. του «ΠΡΑΤΤΩ»
(papasimos.wordpress.com)